

Johny Noer

ØJEBLIKKET

Johny Noer

ØJEBLIKKET

FØRØRD

Kirkekampen om indførelse af et nyt vielsesritual for homoseksuelle brudepar står overfor en ny fase. På den ene side har biskoppen over Helsingør Stift, Lise-Lotte Rebel, afvist min klage over Lyngby-præsten Jørgen Demants (citater): 'udbredelse af en lære, der hævder, at inkarnationen af Kristus gentager sig i det homoseksuelle (brudepars) kys' og på den anden side har kirkeministeren iværksat en bred høring blandt landets præster og menighedsråd og har i et oktober-brev 2010 ladet mig forstå, at mine skrifter (citater): 'vil indgå som et høringssvar vedrørende rapporten' (15.10.2010).

Af den grund udsender jeg fra min ørkenbase i Israel endnu tre skrifter under titlen 'Øjeblikket'. Det var den benævnelse, som Søren Kierkegaard gav sine heftige indlæg i kirkekampen i 1855. Hans artikler var opsigtsvækkende: "De slyngler af præster" skrev han og fortsatte: "Den rædsomste form for gudsbespottelse" – for at slutte med: "En kriminel plattenslager-sag"! I dag er det, som Søren Kierkegaard er stået op af graven og fra sidelinjen fortsætter sine beske kommentarer til statskirkens (i mine øjne) grundlovsstridige homo-overgreb ...

Johny Noer

Okt. 2010, Israels ørken

ØJEBLIKKET – DEN HIMMELRÅBENDE SYND

Nr. 1 – kap. 1

'Den himmelråbende synd er præcis den synd, der på den mest raffinerede måde giver sig udseende af hellighed og lader som om, den ikke er himmelråbende – og dog er dette netop hvad den er; ved hykleriets lydeløshed er den mere himmelråbende end det himmelråbende...' (Søren Kirkegaard, 'Øjeblikket', 1855).

En mands sidste ord vejer tungt... sådan som det i øjeblikket er tilfældet med den store danske tænker og teolog, Søren Kirkegaard. Hans afsluttende, hastigt nedskrevne sider af et omfattende forfatterskab er atter blevet aktuelt! Skrifterne er et 150-årigt rasende opgør med landets statskirkesystem, og det er i dag som om den gamle filosof – harmfuld og heftig – er stået op af graven for at advare mod et system, der til sidst 'på den mest raffinerede måde' vil bekæmpe de sande troende...

Da Kirkegaard d. 15. november 1855 udåndede, lå det tiende og sidste nummer af tidsskriftet 'Øjeblikket' ved siden af hans pen. I dag er blækket endnu ikke tørt! Han synes i disse betragtninger at 'grunde over den tid, der skal komme, og som Kristi Ånd viser frem til' (1. Pet. 1:11) – og han erklærer som apostelen: "Det gør I vel i at agte på som et lys, der skinner på et mørkt sted" (2. Pet. 1:19). Statskirkesystemet er et for Kirkegaard farligt element. Det vil bevise sig som den største fjende af Ny Testaments kristendom. Hans sidste ord handler ikke kun om den forhærdede velbjergethed. De handler om det. Der er værre: 'Det afskyelige'. 'Det raffinerede'... det livsfarlige.

"Hvad der i verden ses og stemples som 'afskyeligt' kan være frygtelig nok," skriver han. "Men det forslår kun lidt mod 'det raffinerede'. Da har vi nemlig at gøre med, hvad man kalder 'himmelråbende synd'.

Han fortsætter: ”Den himmelråbende synd er præcis den synd, der på den mest raffinerede måde giver sig udseende af hellighed og lader som om, den ikke er himmelråbende og dog er det netop, hvad den er ved hykleriets lydeløshed er den mere himmelråbende end det himmelråbende...”

Det er min hensigt i det følgende at gengive den kommende tids begivenheder, som de nu hastigt udvikler sig omkring indførelsen af homovielser i kirken. Jeg tillader mig derfor for en tid at lade skriftet ’Øjeblikket’ genopstå for dermed at give ’Søren Kirkegaard anledning til at påpege det farlige ved ’det raffinerede’. Den synd, der lydløst råber højest... og som alle sande troende alle vegne skal vogte sig for.

BEKÆMPELSEN

Den foreløbige drejebog ser således ud: Efter godt et halvt års overvejelser afleverer et udvalg af danske teologer og kirkefolk en rapport over kirkelige homovielser til kirkeministeren. Denne rapport ikke kun anbefaler, at homoseksuelle kan vies i kirken men den indeholder et truende element. ”Vi skal bekæmpe dem, der fordømmer...” hedder det...

I Folketinget står politikerne på spring. De vil have denne nye orden ophøjet til lov. Dermed vil de få et våben i hænde, som ikke blot giver dem adgang til Guds Hus – men som samtidig giver dem en lovlig grund til at tage alvorligt fat på ’anderledes troende’.

”Vi har ventet meget længe, nu kan ministeren ikke fortsat trække tiden ud,” udtaler en af de politiske talsmænd. Ministeren giver imidlertid sagen endnu tre måneders ventetid. ”Vi vil lytte til menighedsrådene i sogn efter sogn,” udtaler hun. Det anes, at dette ikke er nogen lille sag. ”Udvalget betoner, at det vil bekæm-

pe al form for fordømmelse.” Hun tilføjer: ”Det går den vej!”

Dette giver anledning til nærmere at iagttage, hvilken vej det hidtil er gået med sagen om de homofile vielser i kirken. Da viser sig nemlig en rød tråd. En blodrød tråd, der varsler ilde! En åben fordømmelse af bl.a. de troende, som ikke godvilligt vil følge denne linje. De vil snart få kærligheden at føle. 2010-rapporten viser tænder...

Hvordan ser denne omtalte udvikling ud?

I 1997 udtalte de danske biskopper i en presseudtalelse bl.a. at de samstemmende tog afstand fra en kristelig fordømmelse af mennesker, som har besluttet at leve sammen i registreret fællesskab.

Hvad de mente med dette gjorde de klart syv år senere, da de i årets første måned i 2005 erklærede: ”Det registrerede partnerskab er en god ramme om det homoseksuelle samliv! Vi tager afstand fra en kristelig eller en menneskelig fordømmelse af homoseksualitet. De bibelske udsagn om homoseksualitet kan ikke anvendes i en fordømmelse af dette samliv.

(Når biskopperne især betoner ’den kristelige fordømmelse’ og henviser til ’de bibelske udsagn’, så er det fordi de stiller skarpt på de ’anderledes troende’ – dem, der ikke vil følge statskirkens linje).

*

Kirkeministeren var som nævnt forholdsvis tavs, da hun d. 15. september afleverede homo-rapporten til offentligheden. Hun indskrænkede sig til at omtale ’bekæmpelsen’. ”Folkekirken har bevæget sig,” erklærede hun. ”Den har taget næring af det omgivende samfund. Derfor understreger man nu, at folkekirken skal bekæmpe fordømmelse...”

Hvorledes skal dette kampråb forstås?

I generationer har det store folkekirkelegeme i Danmark ikke bevæget sig en meter! Her og dér har der været lidt røre i vandene – men i det store og hele har folkekirken været ubevægelig som en sten. Som en underlig dødvægt har den – tungt hvilende i sig selv – ligget midt i samfundet... uden at fortrække en mine. Dvalens langsomme hjerterytmе kunne spores. Kirken var ikke død... kun ubevægelig!

Sammen med homo-rapporten foreligger nu ministerens eneste kommentar: ”Folkekirken har nu bevæget sig. Den har taget næring til sig...”

Dette kunne være et opmuntrende budskab. Det store statskirkelegeme ’har taget næring til sig’. Hvis det er den næring, som er mere end ’begyndelsesgrundene i Guds Ord’, altså ’den faste føde’ – så vil kirken ’få sanserne opøvet til at skelne mellem godt og ondt’ (Hebr. 5:12-14). Men dette ligger ikke i ministerens meddelelse. Hun siger: ’Folkekirken har taget næring af det omgivende samfund...’

Dette lyder ildevarslende! Intet kan være farligere for det, Kirkegaard betegner som ’Ny Testaments kristendom’, end en stor halvsovende statskirke, der er begyndt at lægge fødelinjer ud til det omgivende gudsfjendske samfund, og som derfor langsomt rejser sig og begynder at tage retning mod et mål, som det skal bekæmpe...

(Den udvalgsrapport, som teologer og særligt udpegede personer har arbejdet med i fem måneder, indeholder ikke én eneste henvisning til Guds Ord. Den Hellige Skrift er ikke citeret én eneste gang i dette værk, som har med et af kirkens mest betydningsfulde lærespørgsmål at gøre).

Det udtryk, som kirkeministerens rapport og hendes egne udtal-

lelser giver, er naturligvis først og fremmest udvalgets klare anbefaling af kirkelige homovielser. Derudover toner frem billedet af en ildrød drage. Efter en mange-hundredårig tornerosesøvn kravler dette monster nu langsomt ud af sit skjul. Noget forskrækkeligt anes under dens halvåbne øjenlåg: Den søger efter sit offer! Offeret er de troende, der 'kristeligt' fordømmer det, som i dette tilfælde har at gøre med en biskoppelig godtagelse af homofile vielser foran alteret. Under 'udseende af hellighed' skal disse 'anderledes troende' snart få at mærke, at september-rapportens advarsel er alvorlig ment. Dem, der vover 'at fordømme' har dermed beseglet deres egen skæbne! Disse 'farlige elementer' skal herefter med alle politiske, gejstlige, verdslige, økonomiske, juridiske, sociale og religiøse midler bekæmpes.

I SKAL DØMME DEM, DER ER INDENFOR

"Man hører virkelig om utugt iblandt jer," skriver apostelen Paulus til Korintermenigheden, idet han fortsætter: "... og tilmed en sådan utugt, som end ikke findes blandt hedningerne" (1. Kor. 5:1).

Hvis Paulus havde levet i dag og havde haft på hjerte at ville omtale, hvad Bibelen omtaler som 'utugt' – ja, 'unaturlig utugt' – ville han sikkert have været mere forsigtig i sine udtalelser. Han ville være anderledes på vagt med hensyn til at belægge sine ord. Han ville da være klar over, at enhver form for fordømmelse af den 'kærlige og hensynsfulde stilling', som kirken nu indtager overfor al slags utugt og urenhed vil blive bekæmpet på stedet; der vil blive slået hårdt ned på apostelens fordømmelse! Hvad ligner det, at Paulus 'dømmer' et forhold, hvor 'en søn lever med sin fars hustru' (v.1) – og hvad har det med kirkens kærlighed og tolerance at gøre, at Paulus fordømmer menigheden, fordi de ikke straks har udelukket de mennesker, der havde den slags 'seksuelle orientering'?... ja, apostelen må jo være helt på afveje,

hvis han (som det er tilfældet) tør skrive i sit brev, at han 'alle-rede har fældet denne dom over ham, der har handlet på denne måde' (v.3). Hvem tror han, at han er, Paulus, at han kan tillade sig at 'fælde dom' over andre menneskers privatliv... ja, det synes at være kommet så vidt med denne apostels vanvid, at han ikke bare udelukker folk fra menigheden, hvis de har en anden sek-suel livsstil end hans egen – nej, han opfordrer menigheden til at samle sig for sammen med ham 'i Herren Jesu Ånd at overgive et sådant menneske til Satan, så at hans legeme kan gå til grunde, for at ånden kan frelses på Herrens dag...' (v.5).

Det er sådanne holdninger, som folkekirken vil til livs, og det er sådanne udtalelser, som ifølge homo-rapporten må standses! "Det går den vej..." erklærer kirkeministeren.

Ingen bør imidlertid glemme, at denne sag for kirken ikke kun er et spørgsmål om diskrimination. Homo-teologerne er som blinde over for apostelens belærende formaning, som i forbindelse med opfordringen til en fast holdning over for utugt i menigheden, lyder således: "Ved I ikke, at en smule surdej syrer hele dejen? Rens den gamle surdej ud, for at I kan være en ny dej, da I jo er usyrede" (2. Kor. 5:6-7).

Apostelen fortsætter og præciserer dermed, at hele denne sag ikke er evangeliet om Kristus uvedkommende: "Også vort på-skelam er slagtet, nemlig Kristus" (v.8). Han slutter og gør det dermed klart, at der skal gøres op med gammel synd, og at de troende skal fjerne al urenhed fra deres liv: "Lad os derfor holde højtid, ikke med gammel surdej, ej heller med sletheds og ond-skabs surdej, men med renheds og sandheds usyrede brød" (v.8).

Med hensyn til folkekirkenes nye bevægelse og iver efter at hjælpe øvrigheden med fremover at efterstræbe 'dem, der fordømmer', bør kirkens ledere skrive sig Ny Testamentes ord bag øret: "Er det min sag at dømme dem, der er udenfor? Er det ikke dem, der

er indenfor, I skal dømme? Dem udenfor skal Gud dømme...” (2. Kor. 5:12).

Sagt med andre ord: De homoseksuelle, der vil vies på Rådhuset, er ikke menighedens anliggende! Det er ikke de troendes sag at 'dømme dem, der er udenfor'; de vil blive dømt af Gud! (Men det kan være menighedens kald at advare dem mod denne kommende dom). De homovielser derimod, der søger 'indenfor' i kirken, må regne med at blive bedømt af de troende. Hvis det er mennesker, der ydmygt vil anerkende – og omvende sig fra synd, vil de komme ind i et liv, hvor der 'ikke er nogen fordømmelse' (Rom. 8:1). Men hvis de vil fortsætte i deres synd og overtrædelse, vil de ikke møde en åben dør med velsignelse – men en lukket dør med en formaning om omvendelse!

VI ER ALLE KRISTNE

Om dette at være en kristen efter moderne statskirke-begreber har Søren Kirkegaard sine egne meninger. Han skriver: ”At vi alle er kristne er almindelig bekendt. Det behøves der intet bevis for! Fra at være en historisk sandhed er dette nu blevet forfremmet til at være én af de evige grundsætninger, under hvilke et barn nu fødes. Forstået på den måde, at der nu er sket den forandring med mennesket, at 'indenfor kristenheden' fødes barnet med én grundsætning mere end mennesket 'udenfor kristenheden': Nemlig den, at her er vi alle kristne!”

Imidlertid kan det aldrig skade, at man atter og atter gør dette tydeligt for enhver i hvilken grad, det er sandt, at her er vi alle kristne.

Lad mig forsøge (og jeg smigrer mig med, at dette mit forsøg vil gøre det klart for enhver, i hvilken grad det er sandt, at vi er alle kristne):

Lad os sige, at der iblandt os levede en fritænker, som med de stærkeste udtryk erklærede kristendommen for at være løgn og bedrag – og som samtidig i lige så stærke udtryk erklærede, at han i hvert fald ikke var en kristen...

Det hjælper ham ikke! Han er og forbliver en kristen! Han kan efter loven blive straffet (men det er en anden sag); kristen er og forbliver han, og det kan ikke blive anderledes...

”Hvad er det for noget sludder,” siger Staten. ”Hvad kan det ikke føre til? Når først vi tillader én at erklære sig for ikke at være en kristen, ender det med, at alle nægter at være kristne. Nej, nej. Principis obsta (Vi må stå fast på principperne!) Logaritmetabelerne har vi i orden. Alt er rubriceret! Alt har sin rigtighed – dog bestandigt under den forudsætning, at vi alle er kristne! Ergo: Den mand er også en kristen! Hvilken indbildskhed at ville hævde det modsatte! Han vil bare gøre sig bemærket. Men deri skal han ikke føjes: Han er en kristen, derved bliver det...

Lad os nu sige, at denne mand dør. Han efterlader sig præcis så meget, at den Guds mand, præsten plus bedemanden og en del andre kan få hver sit. Da hjælper ingen protester. Han er en kristen og skal begraves som en kristen! I den grad er det sikkert og vist, at vi alle er kristne.”

Men hvis han nu intet efterlader sig (det hjælper ham ikke, hvis der blot er en smule på kistebunden, for præsten, der er en nøjsom sjæl, kan nøjes med den smule) – men hvis den arme mand bogstaveligt talt ikke efterlader sig en øre... i det tilfælde (men kun i dette ene tilfælde) kunne der måske blive taget hensyn til hans protester. Udover at være død kan han nu ikke udrede omkostningerne ved en kristelig begravelse.

Ja, i den grad er det vist, at vi alle er kristne... en evig grundsætning, som ikke kan rokkes!

ØJEBLIKKET – INDERLIGHEDENS BORGPORT

(Nr.1 – kapitel 2)

'Min indsigelse mod det bestående er afgørende. Til dem, der vil sige (og jeg er forberedt på, at folk, der ellers er mig velvilligt indstillede, vil tale sådan) at 'så grove ord', bør jeg ikke anvende, må jeg svare: "Når inderlighedens borgport har været lukket, og så endelig åbnes, bevæger den sig ikke lydløst..." (Søren Kirkegaard, Øjeblikket nr.1, 24. maj 1855).

Kirkeministerens homo-udvalg har holdt seks møder, hvoraf ét seminar over 24 timer i perioden fra d. 6. maj 2010 til d. 26. august 2010. Tre uger senere lagde det sin knastørre rapport på bordet. Et såkaldt 'kirkeligt-teologisk' værk, der med 'dæmpet belysning' skal være med til at afklare et af de lærespørgsmål, der i vor tid har bragt lidenskaberne i kog.

En af grundene til, at et så voldsomt debatteret emne som indførelsen af homovielser i kirken nu kan præsenteres i et så ferskt og køligt sprog, er den sørgelige kendsgerning, at rapportens godt 80 sider (som tidligere nævnt) er som kemisk rensset for Bibelens stærke tale. Bortset fra et par marginale minoritetsbetragtninger (der som overflødige 'bilag' er anbragt som 'tillæg' til den egentlige rapport) er der ingen henvisninger til Den Hellige Skrift! Apostelens stærke tale er forstummet. Profeternes voldsomme udsagn er bragt til tavshed. Reformatorernes kraftige formaninger i kirkens bekendelsesskrifter er udeladt. Tilbage er kun det kølige og kedelige referat af det indhold, som de seks møder bag udvalgsværelsets hermetisk lukkede døre, kan fremvise...

Det er overfor denne stramme men afslørende september-rapport, at Søren Kierkegaard dukker op på scenen. "Hvem kan være tavs til denne nationale ulykke," udbryster han (og lyder som Bibelens Abel, om hvem der står skrevet, at 'i kraft af troen

taler han endnu, skønt han er død... Hebr. 11:4). ”Ved I ikke,” revser han, ”at på grund af jeres ligegyldighed, overlader I slagmarken – i denne vor tids mest afgørende kirkekamp – til en flok teologer, der ’bilder sig ind at være kristne’ og til bisper, præster og provster, der ikke ophører med ’at lege kristendom’...

INDERLIGHEDENS BORGPORT

Søren Kierkegaard anvender i sine ti sidste skrifter af ’Øjeblikket’ sit hidtil mest drastiske sprogbrug. Hans iskolde foragt for det lunkne og såkaldt ’tolerante’ driver ned ad siderne på hans afsluttende udgivelser. I sit dødsår (1855) maler han med den groveste pensel (synes i et øjeblik at vende sig til vor nuværende kirkeminister, der i Kristeligt Dagblad fortæller, at hun har modtaget breve, der er ’skingre i tonen’)

”... kan ikke være anderledes,” erklærer han. ”Min indsigelse mod det bestående er afgjort! Til dem, der vil sige (og jeg er forberedt på, at folk, der ellers er mig velvilligt indstillede, vil tale sådan) – at ’så grove ord’ bør jeg ikke anvende, må jeg svare: ”Når inderlighedens borgsport har været lukket og så endelig åbnes, bevæger den sig ikke lydløst...”

*

Kampen står nu om de vigtigste højedrag i det kirkelige landskab. Alligevel vil nogen fortsat indvende, at ingen bør henvise til Søren Kierkegaards ’formastelige kritik’ af landets bisper ej heller bruge udtryk, der bare ligner hans. Disse har næppe forstået den dramatiske virkelighed bag profeten Esajas beskrivelse af Herren, der drager ud til kamp: ’Som en kriger vækker han sin lidenskab. Han udstøder kampråb. Jeg har tiet i lange tider, været tavs og holdt mig tilbage. Nu brøler jeg, stønner, snapper efter vejret...” (Es. 43:13-14). Ej heller apostlene i Ny Testamente

er tilbageholdende i deres omtale af samtidens åndelige ledere. ”Vandløse tåger, der driver for strømmen,” råber de. ”Jer venter mørke og mulm! I lover folk frihed, selvom I selv er trælle af fordærvelsen!” (2. Pet. 2:17-19).

*

Jeg har allerede mødt folk, som forfærdede har afvist et sådant udtryk: ’Fordærvsens trælle’. ”Det siger man ikke om andre mennesker,” indvender de. ”Diskriminerende! Lovens lange arm skal med sikkerhed lange ud efter dem, der bruger så grove fornærmelser.”

... men som Kierkegaard siger: ”Det kan ikke være anderledes!” Biskopper, der tillader en sådan flod af de mørkeste og mest uregnelige lidenskaber at strømme ind over menighedens tærskel, er og forbliver – om de kan lide det eller ej – at betegne med apostelens ord: ’Fordærvsens trælle’.

*

”Det vil være en helt unødvendig provokation af modstanderne at placere et vielsesritual for homoseksuelle i ritualbogen,” hedder det i et indlæg i udvalgsrapporten (side 45). ”Konsekvenserne vil blive mindre, hvis ritualet findes i biskoppens skuffe.”

Hvad er det mest ubehagelige? At man skjuler sine virkelige hensigter i biskoppens skuffe, eller at man siger ligeud, hvad man har på hjerte?

Hvad skal vi f.eks. sige om Mogens Lindhardt, rektor ved pastorseminariet i København, der udtaler: ”I femten år har vi med biskoppernes tilladelse kunnet tilbyde en kirkelig velsignelse af par, som har indgået registreret partnerskab og dermed ønsket at drage nytte af den lovgivning, som ligestiller homoseksuelle

med heteroseksuelle." Han fortsætter (i en artikel i 'Kritisk Forum'): "Ingen præst er forpligtet, men det er altså tilladt. Så hvad er egentlig problemet med at give homoseksuelle lov at blive viet og ikke bare velsignet?"

Skal vi i vor ængstelse for 'endelig ikke at provokere' skjule vor harme og indignation i en from skuffe? Eller skal vi sige lige ud, hvad vi mener om Mogens Lindhardt? "Den mand er en 'vandløs tåge, der drives for stormen'. Og vel at mærke ikke kun som et stykke løst drivtømmer 'for strømmen', nej, jaget af den begyndende storm, der snart vil forøve et hærværk, som vort land endnu ikke har set magen! At anbringe en sådan lærer som rektor for et seminar for kommende præster er en velplaceret forberedelse til den ulykke, som er ved at falde over kirke og folk!"

"Hvad er problemet?" spørger Mogens Lindhardt. Biskopperne har jo for femten år siden givet deres nådige tilsagn, og deres blå stempel er af større gyldighed end apostlenes tusindårige formålinger eller reformatorernes hundredårige bekendelsesskrifter...

"Vi har kunnet tilbyde en kirkelig velsignelse," skriver seminarierektøren.

Ja så! Kirken har kunnet tilbyde de homoseksuelle en velsignelse! Hvor storartet! Ser godt ud på menukortet. Folkekirken folkekøkken har meget at opvarte med. "Nu til dags findes der ikke flere lærere," erklærer Kierkegaard, "kun opvartere!"

TAM OG INTETSIGENDE

I en artikel af tidligere biskop Erik Norman Svendsen: 'Hvorledes løser vi lærespørgsmål og stridigheder i folkekirken (Aros 2007, side 171) lader han forstå, at kampe af den art ikke altid kan gå stille af. Han skriver bl.a.: "Der bør skelnes klart mellem

lærestridigheder og læresager.” Han fortsætter: ”Strid og kamp om den rette lære er sundt og med til at afdække kontroversielle teologiske spørgsmål og udfordre den teologiske tænkning af kirkens forkyndelse, så den ikke sander til i én gang vedtagne formuleringer og dogmer.”

Er disse ord ikke værd at skrive sig bag øret, når emnet drejer sig om en sag, hvor der vil være folk, der er personligt interesserede i at råbe 'diskrimination' så snart tonen i debatten skærpes?

Den tidligere biskop fortsætter: ”Den strid og kamp, folkekirken f.eks. har været igennem i spørgsmålet om synet på homofilt samliv, har således været meget afklarende for, hvad der er sagens kerne og har samtidig vist, at der i den sag er meget forskellige og tilsyneladende uforenelige synspunkter, sådan som det ofte er tilfældet, når man drøfter kontroversielle etiske problemer...”

Udvalgsrapporten er set ud fra denne synsvinkel tam og forholdsvist intetsigende. Ingen hæver røsten. Ingen slår i bordet. Ingen – tilsyneladende – har forladt udvalgsværket i voldsom harme. Der er lagt låg på alle stærke meninger. Det hele er pænt og sobert. Judas løve brøler ikke. Ingen vælter bordene på tempelpladsen. Den groveste farisæisme bliver ikke sat på plads. Århundredets mest gudløse projekt får lov at passere, og der af fyres kun et par halvvåde signalraketter i baghaven. Biskoppen har ret! Denne rapport er et referat af en halvtrist 'læresag'. Ikke en voldsom 'lærestrid' - for alle våben er høfligt afleveret i våbenhuset. Bibelen er lagt på hylden, og reformatorernes brændende bekendelser er på forhånd blevet bekæmpet, så at der kun er nogle ulmende gløder tilbage.

*

”Vi har drøftet de teologiske aspekter ved den kirkelige vielse,”

fortæller de tolv udvalgsmedlemmer (udv. Overvejelse 3:2). Lyder spændende! Så er Bibelen og Kirkens ufravigelige bekendelser kommet på bordet...

”Ja,” lyder svaret. ”Vi har lyttet til ordene fra Luthers ’Traubüchlein’ og dermed forstået, at ægteskabsindstiftelsen er ’et rent borgerligt anliggende’, der ’ikke vedkommer kirkens tjeneste’... ‘

Jaså. Der er blevet oplæst for jer, at Luther kalder ægteskabet ’ein weltliches Geschäft’.

Ja. Netop: ’Ein weltliches Geschäft’

Og det er blevet oversat: ,et borgerligt anliggende’.

Præcist ja: ’Et borgerligt anliggende’.

... og ingen har fortalt jer om Luthers opgør med pavens forståelse af ægteskabet? At Luther med disse ord kæmper med Rom, der vil gøre ægteskabet til ’Det syvende sakramente’, samt at Luther med denne betegnelse ’weltliches Geschäft’, langer ud efter Den Katolske Kirkes sakramentale ægteskabsforståelse (Weimarer Ausgabe 6.550.21-32 de captivitate babilonia).

Nej, det har vi ikke drøftet...

Godt. Så lad os her slå fast, at når Luther i denne forbindelse siger: ’weltlich’, mener han ikke ’verdslig’ i vor moderne forstand. Han slås med Rom og nægter at ’åndeliggøre’ ægteskabet. Reformatorerne er milevidt væk fra udvalgets ’teologiske drøftelse’, der her forsøger at gøre ægteskabet til noget profant. ”Ægteskabet,” hævder reformatorerne, ”hører med til skabelsesordningen.” (S. Reicke i: GFG. 1953. side 51). Bekendelsesskrifterne er derfor i modstrid med udvalgsrapporten, der hævder, at ’der ikke er afgørende teologiske argumenter for eller imod vielse i kir-

ken” (3.2 side 20). Kirkens grundlæggende skrifter erklærer, at ægteskabet er én af de tre bærende søjler (413.33.1). Ægteskabet er den ældste af de tre (ordo ecclesiasticus, politicus og oeconomicus) ... og er derfor ’af større betydning end de to andre’ (Store Katekismus. Opv. tysk. 1-209)

SOM KATTEN OM DEN VARME GRØD

Grunden til, at udvalgsrapporten som katten om den varme grød sniger sig uden om de afgørende bekendelsesskrifter, er – for mig at se – en ’lumsk masterplan’; ved at nærme sig kirkens bekendelsesgrundlag kunne man komme til at stikke en kæp i hjulet på det, som er rapportens egentlige hensigt: Anbefalingen af de kirkelige homovielser.

Reformatorerne hævder nemlig (og det er ikke uvæsentligt for den evangelisk-lutherske kirke), at da Gud skabte mennesket og befalede dem ’at blive frugtbare og opfylde jorden’, så nedlagde Skaberen i dem en drift, der skulle tiltrække manden til kvinden og kvinden til manden.

Udvalgsrapporten undgår at nævne, at kirkens bekendelsesskrifter i forbindelse med de menneskelige drifter taler om ’den naturlige appetit’ (appetitus) og med det samme erklærer, at denne ikke må forveksles med ’den uordentlige brunst, der er en følge af Adams fald’ (Apol. 23:7).

Den Augsburgske Bekendelse slår fast, at ægteskabet er en Gudsordning, der er begrundet i den guddommelige plan med skabningen, og som derfor befordreder ’menneskets naturlige ret’ (’ius naturale: Apol. 23:9) til at gifte sig. En ret, der ikke kan ophæves, så længe Gud ikke har ændret menneskets natur (336.9). – Ja, i Den Augsburgske Bekendelse går reformatorerne så langt som til at omtale ægteskabet som et ’frelsesmiddel’. ”Seksualdriften,” erklærer de, ”har efter syndefaldet bemægtiget sig mennesket

med en så voldsom kraft, at ægteskabet – udover den klare bestemmelse, som det havde ved skabelsen – nu også må betragtes som 'et frelsesmiddel til hjælp for den menneskelige svaghed'. I Den Augsburgske Bekendelse hedder det videre: "Dem, som Gud ikke har givet den gave at leve ene, har brug for dette frelsesmiddel ('haben dieses Heilmittel nötig... C.A. 23.15). Luther tilføjer i sin Store Katekismus, at 'hvor naturen går sin vante gang (sådan som Gud har indplantet den i mennesket) 'er det ikke muligt at leve et rent liv uden for ægteskabet' (G.K. opr. tysk. 1:211).

*

Otte ud af ti biskopper er i klar opposition mod deres kirkes bekendelse, når de anbefaler et officielt ritual for homoseksuelle pars vielse i kirken.

Formanden for kirkeministeriets homo-udvalg, den københavnske biskop Peter Skov-Jakobsen, træder Den Augsburgske Bekendelse i støvet, når han til Kristeligt Dagblad udtaler, at 'det er god evangelisk-luthersk teologi, at kirken nu rækker hånden frem mod de homoseksuelle'.

(Hvad biskoppen mener med dette kan i denne sammenhæng kun være med henblik på den kirkelige vielse af homoseksuelle par).

Biskoppen er underlagt bekendelsesskrifternes utvetydige omtale af ægteskabet som 'et Guds mandat, der er grundet på Den Hellige Skrift' (Traubüchlein 3). Både det fjerde og det sjette bud bekræfter (stadig ifølge Bekendelsesskrifterne) at 'ægteskabet ikke blot er en ærlig stand men også nødvendigt og fremmes af Gud' (613.44). Det bliver vanskeligt for biskoppen at fastholde sin udtalelse om 'god evangelisk luthersk teologi', når han samtidig skal bøje sig for Den Augsburgske Bekendelse, der henviser til Ny Testamente: "For at undgå utugtssynder skal hver mand have

sin egen hustru, og hver kvinde sin egen mand.” Denne henvisning til det heteroseksuelle ægteskab omtales ikke kun som en ’tilladelse’, der fleksibelt kan ændres med tiden, men som et ’Heligåndens mandat’ (Mandatus spiritum sancti, 392.25 og Apol. 27:51).

Biskop Peter Fischer-Möller fra Roskilde forsvarer sig med følgende oprørende udtalelse: ”Det handler ikke om at bøje sig for tidsånden, men om, at sådan vender evangeliet for mig.”

Den Augsburgske Bekendelse spørger ikke biskoppen om, hvorledes ’evangeliet vender for ham’. Den stiller ham i en tid, hvor tidsånden ’herskeren over luftens rige, er virksom i ulydighedens børn’ (Ef. 2:2) overfor sin klare henvisning til 1. Mose 1:27 (C.A. 23:5). Her hedder det på Bibelens første blad: ”Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte Han det, som mand og kvinde skabte Han dem.”

Det er ikke blot usandt men bedragerisk, når bisperne og homo-udvalget hævder, at de kun har kirkens tradition og folkets flertal at holde sig til. Hverken bekendelsesskrifterne eller Bibelen er til at komme udenom...

HØJT AT FLYVE

Under alle udvalgsforhandlingerne om ægteskabets stilling i kirken (hvilket jo var første punkt på programmet) stod et spørgsmål afventende i skabet. Det løftede hovedet hver gang, der blev talt om det homofile bryllup i kirken. Bag det stod andre hvide ideologi-gespenster. For dem er det ikke tilstrækkeligt, at rådhuset tager imod homofile brudepar; de vil have kirkerne stillet til rådighed...

Biskop Kristen Drejergaard fra Fyns Stift, der hidtil har talt for, at vielsen skal helt ud af kirken, både for homoseksuelle og heteroseksuelle, 'åbner nu muligheden for' at han 'af realpolitiske årsager' også kan gå ind for at flytte det registrerede partnerskab ind i kirken'. Ifølge udvalgsrapporten har biskoppen talt om 'en obligatorisk borgerlig samlivsstiftelse' (ordet 'vielse' er dermed udrenset), der bl.a. skal 'skabe en rituel frihed, der kan bidrage til at 'blødgøre problemerne' omkring stiftelse og velsignelse af partnerskab i kirken.

Og det ser nu ud til at lykkes! Altså det med at 'blødgøre problemerne'. Det hårde skal væk; den 'forhærdede' modstand mod kirkelige homovielser skal fjernes. Det ufordøjelige skal hjælpes på vej. Det afskyelige tildækkes. Det ifølge Skriften 'modbydelige' og 'væmmelige' ved homovielser skal opløses, så at både befolkning, præster og politikere kan sluge, hvad der nu skal serveres for dem.

Af den grund har netop Fyns biskop gjort sig til talsmand for den underlige, helt og holdent ubibelske tese, at 'det ikke er samlivsstiftelsen, der er hellig, men det liv, der leves i ordningen, der kan betragtes som helligt og ukrænkeligt' (udv.rapp. side 21).

Hvad stiller biskoppen op med det ubrydelige princip, som apostelen lægger som grundlag for Romerbrevets afsluttende lære: 'Er førstegrøden hellig, så er hele dejen det også, og er roden hellig, så er grenene det også' (Rom. 11:16). "Kan samme kildevæld give både velsmagende og bittert vand? Kan et figentræ bære oliven? Eller et vintræ figener?" (Jak. 3:11-12). Biske-filosofien går åbenbart ud på, at hvad borgmesteren foretager sig med hensyn til ægteskabsstiftelsen på Rådhuset er kirken uvedkommende. Præsten skal blot sørge for det efterfølgende kirkelige ritual, så skal alt nok ordne sig...

*

Nu gøres alt dette jo i den bedste mening. Med denne udvalgsrapport har staten jo intet andet formål end dette ene: At beskytte kristendommen! (Det hedder jo i grundloven, at staten skal understøtte kirken), og om dette forhold har Søren Kierkegaard sine egne tanker. Han skriver:

”At det er Abracadabra (en trylleformular), at det menneskelige nu påtager sig at beskytte det guddommelige, er let nok at forstå. Men hvor i al verden er en så fornuftig institution som staten dog kommet på en sådan tanke?” Kierkegaard fortsætter: ”Nuvel, det er en lang historie; i hovedsagen hænger det sammen med, at kristendommen i tidens løb blev mindre og mindre betjent i karakter af, hvad den rent faktisk er: Det guddommelige...”

”Forestil dig en statsmand,” forklarer Kierkegaard videre, ”som i det øjeblik Kristendommen kom til verden, fik følgende forslag: ’Er dette her ikke en religion for staten?’ Han ville formentlig anse forslagsstilleren som en gal. Næppe værdige ham et svar! Men motiveret af fej menneskefrygt, middelrådighed og timelige interesser, fik han siden et andet syn på sagen. Det kunne faktisk godt se ud som om Kristendommen, der (ved at blive betjent på den måde efterhånden var blevet en jammerlig skabning) måtte være særdeles glad ved at blive beskyttet af staten – og således komme til ære!”

Kierkegaard slutter: ”Ansvaret ligger altså hos gejstligheden, der så at sige har taget staten ved næsen ved at bilde den ind, at her er noget, som staten skal tage sig af. Før eller senere ender det imidlertid med, at staten kommer til at betale musikanterne for at have bragt dens beskyttelse for højt til vejrs. For lige så sikkert som staten sagtens kan beskytte det, man udgiver for at være kristendom, lige så sikkert må staten (så snart det bliver kendt, hvad kristendommen virkelig er), for sin egen skyld se at komme ned på jorden igen. Højt at flyve dybt at falde...”

ØJEBLIKKET – DEN BREDE VEJ

(Nr.1 – kap. 3)

”I Ny Testamente fremstiller verdens frelser, vor Herre Jesus Kristus, sagen således: Vejen, som fører til livet er smal, porten snæver. Få er de, som finder den.” Således skriver Søren Kierkegaard få måneder før han døde d. 11. nov. 1855. Han fortsætter: ”... nu derimod (for blot at blive i Danmark) er vi alle kristne. Vejen er så bred som vel mulig, den bredeste i Danmark, for det er jo den, vi alle går på. Desuden er denne vej på alle måder bekvem og behagelig, og porten er så bred, som det overhovedet kan lade sig gøre – ja, den kan faktisk ikke blive bredere, for vi skal jo alle ’en masse’ kunne komme gennem den” (Øjeblikket nr.2, 1855).

*

Danske politikere er for tiden ved at rotte sig sammen for – ved den bedst givne lejlighed – at slå til, så at biskoppernes seneste anbefaling med hensyn til homovielser i kirken, kan ophøjes til lov.

Imidlertid fandt en begivenhed sted på Søren Kierkegaards tid, for mere end halvandet hundrede år siden, som de næppe har taget højde for: Et spørgsmål, som d. 27. februar 1849 blev rejst i den daværende danske rigsforsamling. Spørgsmålstilleren var en høj, hvidhåret kæmpe, Danmarks berømte salmedigter, præsten N.F.S. Grundtvig.

Forsamlingen drøftede på denne kolde februar dag den 4. paragraf i det grundlovsudkast, der senere skulle blive Danmarks Riges Konstitution. Ordlyden blev denne: ”Den evangelisk-lutherske Kirke er den danske folkekirke, og understøttes som sådan af staten.”

Grundtvig spurgte: ”Hvad forstås der ved ordene: ’evangelisk luthersk’?”

Den grundlovgivende forsamlings svar på dette præcise spørgsmål kan i dag udvirke, at de politikere, der arbejder så ihærdigt på at få gennemført en lov om kirkelige homovielser, må trække følehornene til sig. Selve forslaget vil nemlig kunne få ’den daværende forsamling af mørkkledte skikkelser’ til – usynligt – at rejse sig i Folketingssalen: Grundlovens fædre! Dem, der formulerede den første ordlyd af den paragraf om ’den evangelisk-lutherske kirke, der som sådan skal understøttes af staten’. Med én røst, der kunne lyde som en sagte mumlen, vil (ved lovudkastet om homo-bryllupper foran alteret) disse grundlovens første mænd udbryde: ”Det forslag er grundlovsstridigt! Et sådant initiativ er både i ånd og ord imod den tekst, som vi forfattede...”

*

Hvoraf kan vi vide, at Grundlovens fædre vil gøre indvending mod forslaget om kirkelige homovielser? Hvem kan bevise, at den grundlovgivende forsamling vil protestere overfor netop dette politiske initiativ? Hvor står det skrevet eller hvoraf fremgår det, at et lovforslag om homovielser i kirken er grundlovsstridigt?

*

Svaret på dette spørgsmål står nedfældet med sirlig og letlæselig håndskrift i de 150-årige referater fra det møde, som fandt sted d. 27. februar 1849... præcis den rigsforsamling, hvor Grundtvig pludselig rejste sig og spurgte: ”Hvad forstås der ved evangelisk-luthersk?”

Hvis det er sandt, at svaret på Grundtvigs udfordrende spørgsmål er vagt og tåget, og at ingen derfor i dag (som nogen vil hævde) kan definere, hvad der menes med dette udtryk: 'evangelisk-luthersk', så har forslagsstillerne med henblik på kirkelige homo-bryllupper frit spil. Men hvis den grundlovgivende forsamling d. 27. feb. 1849 giver et tydeligt og uomgængeligt svar på Grundtvigs spørgsmål ('hvad forstås der ved 'evangelisk-luthersk?'), kan det komme til at betyde, at en flok bisper, præster, ministre og folketingsmedlemmer med skam må trække deres forslag tilbage. Det viser sig nemlig ved den rette forståelse af grundlovsparagraffen om den evangelisk-lutherske kirke, at deres homo-forslag er et anslag mod denne kirkes eksistens! Grundloven § 4 er af dens givere sat som et solidt bolværk mod snedige angreb af den slags...

*

To biskopper svarede den februardag i 1849 på spørgsmålet: "Hvad forstås der ved ordene 'evangelisk-luthersk'? Bispernes navne er Müller og Mynster. De henviste kort til et ændringsforslag, som var blevet fremsat af to andre medlemmer af grundlovsforsamlingen: C. Neergaard og H.P. Hansen. De ældede og gulnede referater med den sirlige (men som sagt: let læselige) håndskrift gengiver de to mænds ændringsforslag, der indeholder den passus, der – ifølge bisperne – sætter hele denne sag på plads. Ændringsforslaget lyder således: "Den evangelisk-lutherske religion, sådan som den er forklaret i Den Augsburgske Confession skal ved statens forsorg læres og øves overalt i riget."

"Dette er svaret," erklærede Müller og Mynster, "den evangelisk-lutherske kirke efter Den Augsburgske Confession ..."

Den hvidhårede kæmpe rejste sig atter: "Ved udtrykket," efter den Augsburgske Confession, "lægger man noget til, som ikke står i grundlovsudkastet!"

”Underordnet!” udbød Kultusminister Madvig. ”Ingen bør være i tvivl om, hvad der forstås ved den evangelisk-lutherske kirke. Det sted findes ikke, hvor den evangelisk lutherske kirke ikke vedkender sig Den Augsburgske Confession. Derfor: Den evangelisk lutherske kirke, som den bør forstås i en dansk lov, er den kirke, som hidtil er normeret ved den danske kirkes symbolske bøger (Bl.a. Den Augsburgske Bekendelse) Rigsdagsreferatet slutter: ”Han blev ikke modsagt fra nogen side...” (H.J. Glædemark, ’Kirkeforfatning’ – Munksgaard 1948, side 220).

*

DENNE ENE ABSOLUTTE BETINGELSE

Den danske stat har således i grundloven forpligtet sig over for den evangelisk-lutherske kirke ’som sådan’, hvilket vil sige, at den ubestrideligt er grundfæstet på kirkens bekendelsesskrift, der er Den Augsburgske Bekendelse.

Så langt som lovgiverne er bundet til Danmarks Riges Grundlov, er de således i alle kirkelige anliggender underlagt denne ene, absolutte betingelse, at de nøje søger at efterfølge og befordre (’understøtte’) statskirkens fornemste urokkelige og reformatoriske bekendelsesskrift: Den Augsburgske Bekendelse!

(Hvis Danmarks Riges Grundlov havde indeholdt et lige så tydeligt lovtilsagn om understøttelse af en hvilken som helst anden kirkeordning, da var staten forpligtet til at efterfølge og befordre netop denne ene (tydeligt nævnte og definerede) kirkes skriftlige bekendelse.)

Lovgiverne kan derfor ikke på nogen måde eller på noget punkt omgå eller stride mod den grundlovsparagraf, som tydeligt betoner, at ’den evangelisk-lutherske kirke ’som sådan’ understøttes af staten. Gør de det, strider de mod selve rigets konstitution, og

deres forslag bør straks forkastes. Ja, forslagsstillerne bør i det tilfælde give agt på, at de ikke yderligere søger at omstyrte nogen del af rigets grundlov. Dette betyder, at lovgiverne ifølge deres grundlovsbestemte forpligtelse overfor den evangelisk lutherske kirkes bekendelsesskrift, Den Augsburgske Bekendelse, aldrig kan omgå de bibelske skrifter! Hvad enten de kan lide det eller ej, er de i kirkelige anliggender undergivet Den Augsburgske Bekendelses syn på 'Bibelen som Guds Ord'.

Når det f.eks. i grundlovens § 69 erklæres, at 'de fra folkekirken afvigende trossamfunds forhold ordnes nærmere ved lov' – så har lovgiverne frihed til at lovgive, som de finder bedst. Dette gælder imidlertid ikke, når det i § 66 erklæres, at 'folkekirkens forfatning ordnes ved lov'. Her er lovgivernes frihed til at lovgive begrænset. De kan ikke lovgive mod grundlovens § 4, som omfatter kirkens trosgrundlag. Den Augsburgske Bekendelse (og andre reformatoriske bekendelsesskrifter bygger ikke på Koranen. Det marxistiske manifest, humanismens tænkere eller nogen menneskelig ideologi – men udelukkende på Bibelen!) Luther siger: "Hvis en lære skal finde fodfæste i kirken, må den være klart begrundet i Skriften" (sml. 421.23ff. m. ASm II 2:15 og Gal. 1:8-9, hvor der står skrevet):

"Men om så vi selv eller en engel fra himlen forkyndte jer evangeliet i strid med det, vi har forkyndt jer – forbandet være han! Som jeg før har sagt, så siger jeg nu igen: Dersom nogen forkyn-der evangeliet i strid med det, I har modtaget – forbandet være han!"

DET LATINSKE BOLVÆRK

Det vil med andre ord sige, at da det politiske parti Liberal Alliance d. 18. nov. 2009 fremsatte et lovforslag om bl.a. homovielser i kirken (B. 56) – og førte dette forslag til en første behandling i Folketinget d. 26. januar 2010, så stod de ikke kun

overfor landets regering og Folketingets medlemmer, men så stod de over for apostelen Paulus, der er nævnt i den evangelisk lutherske kirkes bekendelsesskrifters latinske tekst (137.24) med ordene: "Sicut Paulus inquit: Evangelium est potentia Dei ad salutem omni credenti" (Rom. 1:16)... (som Paulus siger: "Evangeliet er en Guds kraft for enhver som tror.") De stod overfor fortsættelsen (v.261), hvor der står skrevet i det samme nytestamentlige kapitel: "Derfor gav Gud dem hen til vanærende lidenskaber; deres kvinder ombyttede den naturlige omgang med den naturstridige, ligeledes vendte også mændene sig fra den naturlige omgang med kvinden og optændtes i deres begær efter hverandre, så at mænd øvede skamløshed med mænd..."). Deres lovforslag om homovielser i kirken er grundlovsstridigt.

Den samme regel gælder fremover for Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten, der d. 2. februar 2010 fremsatte et lovforslag til Folketingsbeslutning (B 122). Dette forslag havde ligesom B 56 til formål at ligestille homoseksuelle par med heteroseksuelle par inden for ægteskabslovgivningen – men det gik på tåspidserne med hensyn til den kirkelige vielse af homoseksuelle. Ikke af respekt for kirken eller dens bekendelsesskrifter – nej udelukkende fordi (som det fremgik af bemærkningerne): 'en udeladelse af netop dette element (hombrylluppet i kirken) vil gøre det muligt at samle et bredt flertal bag beslutningsforslaget'.

De omtalte politiske partier synes overhovedet ikke at tage højde for den begrænsning, som Grundloven sætter for deres fremfærd mod landets kirke. Danmarks Riges Konstitution forpligter dem til at understøtte landets kirke – ikke til at modarbejde den. 'Understøttelsen' kan kun fungere, hvor kirkens bekendelsesfundament forstærkes. Hvis kirkens bekendelsesgrundvold fjernes, er der ikke længere tale om understøttelse men om undergravning.

Som det er tilfældet med Liberal Alliance, står også de øvrige partier over for apostelen Paulus' ord, som i bekendelsesskrifternes latinske ordlyd er denne: 'Fides ex auditu' (173:24) hvilket betyder: "Troen kommer af at høre," og som er en henvisning til apostelens erklæring: "Så kommer da troen af det, som høres, og det, som høres, kommer i kraft af Kristi ord" (Rom. 10:17). Hvad vil politikerne stille op, når de i denne sag ikke kun konfronteres med menneskelige meninger men (gennem kirkens bekendelsesskrifter) med Kristi Ord?

ET FROMT SKÆR

Den manglende forståelse af den grundlovsbestemte sikring af ikke blot den evangelisk-lutherske kirkes frihed i Danmark men af den religionsfrihed, som loven tilsteder alle trossamfund, afsløres i de bemærkninger, som er vedhæftet et andet forslag til folketingsbeslutning, som de to politiske partier fremsatte samtidig med det omtalte B 122. (Det fik derfor betegnelsen B 123.)

Forslaget viser tydeligt, at politikerne ikke kan vente med at få denne sag om homovielser i kirken hastet igennem. Der anes drivkræfter bag dette politiske initiativ, som er stærkere end de politiske overvejelser. Dybere lidenskaber er berørt. "Vort formål med dette forslag er at fjerne den hindring, som lovgivningen i dag sætter overfor, at der kan ske en kirkelig vielse af homoseksuelle," erklærer forslagsstillerne. Der hviler et næsten fromt skær over det følgende: "Vi vil give mulighed for, at trossamfund kan vælge at vie homoseksuelle par på lige fod med heteroseksuelle par."

Ja, det synes som om politikerne i det efterfølgende har siddet med foldede hænder og med et glimt af tårer i øjnene, når de fortsætter: "Vi vil ikke med dette forslag gribe ind i de debatter, som føres i bl.a. folkekirken om, hvorvidt man vil bruge en mulighed for at vie homoseksuelle par" (... men så få tonen plud-

selig en anden lyd, når det tilføjes): ”Men vi ønsker heller ikke at afvente en henvendelse fra folkekirken eller andre trossamfund, førend man fjerner den hindring, som lovgivningen sætter overfor kirkelige vielser af homoseksuelle...”

Det fromme ansigtsudtryk forsvinder, tårene viskes bort, og de foldede hænder knyttes, som forslagsstillerne slutter: ”Det er trods alt ikke trossamfundene, der skal indføre ligebehandlingsmuligheden i lovgivningen. Det skal lovgivere gøre! Til gengæld er det af hensyn til religionsfriheden ikke lovgiver, der skal vælge, om ligebehandlingsmuligheden skal bruges. Det må trossamfundene afgøre...”

*

Når det på Bibelens første sider bemærkes, at ’slangen var det snedigste af alle de vilde dyr’ (1. Mose 3:1) – så passer den karakteristik udmærket på denne politiske fremgangsmåde. Og når Jesus om Herodes udbryder: ”Gå hen og sig til den ræv...” (Luk. 13:32) så rammer han plet med hensyn til den fremfærd, som her udvises.

- Jaså, det politiske triumvirat vil ’give kirken mulighed for at vælge’. Hvor smukt! Man vil fjerne lovgivningens grimme afspærringer – ene og alene for kirkens skyld! Det er jo denne slemme, verdslige lovgivning, der er skyld i, at kirken ikke frit kan udfolde sig. Derfor har de tre partier slået sig sammen med det ene højbårne formål at befri kirken fra lovgivningens spændetrøje, bane vejen for præsternes frihed, så at de herefter selvstændigt kan bestemme, om de vil have homovielser i kirken. ”Vi vil fjerne fodlænken!” erklærer triumviratet, ”så kan kirken selv vælge, om den vil bruge sin nyvundne frihed eller ej!”

Jo, det danske samfund må takke Gud for, at det har sådanne fribårne riddere til at kæmpe for kirkens sag. Korset lyser fra

deres skjolde, og det er med forventning, at vi lytter til, hvad de mere har at sige. ”Vi vil ikke gribe ind i de debatter om kirkelige vielse af homoseksuelle par, som føres i bl.a. folkekirken,” råber de. ”Kirken skal have ro og frihed til at klare sine indre anliggender...” - ”Den slags er vi nemlig hævet over,” tilføjer de og konkluderer: ”Det er trods alt ikke kirken, som skal bestemme, om der skal indføres ligebehandlingsmulighed i lovgivningen. Det skal vi! Det er os, der bestemmer.”

Så sandt som det er sagt!

Det er lovgiverne, der bestemmer, hvad der skal ske på Rådhuset! Men går de gennem kirkens port, har de selv forpligtet sig til at følge den paragraf i grundloven, der spærrer vejen for et hvilket som helst initiativ, der strider mod kirkens bekendelse: Den Augsburgske Bekendelse.

*

Kirkeministerens udvalgsrapport i september 2010 kunne med sindsro berette, at regeringen og flertallet afviste triumviratets smukke gestus over for kirken. ”Kirken har aldrig anmodet om at få denne ’frihed’,” hed det i afslaget. ”Og det vil være ’uhensigtsmæssigt’, hvis man fra statens side gennem en lovændring vil presse en ’frihed’ ned over kirke – og trossamfund – en ’befrielse’, som de aldrig har udtrykt ønske om at få...”

Folketinget synes at række en ’hjælpende hånd’ til kirken med et overbærende smil. ”I skal forstå, at I har venner,” kan man læse mellem linjerne. ”De modbydelige socialdemokrater kan I ikke stole på! Heller ikke deres allierede! De er alle sammen slanger og ræve! Som I kan se, så afslørede vi dem! Vi vil ikke give jer noget, som I ikke har udtrykt ønske om at få...”

... og med disse ord smiler politikerne igen. Et hyklersmil. De ved nemlig, at et sådant 'udtrykt ønske' fra kirkens side er på vej.

"... og så stiller sagen sig jo anderledes," fortsætter de stadig smilende. Så presser vi ikke længere nogen 'valgfrihed' ned over hovedet på jer. Så foreligger der jo et 'markant ønske' om at indføre homovielser i kirken... og så kan I fortsat regne med vores hjælp..."

*

Søren Kierkegaard betragtede det åndelige frafald i hans samtid fra sidelinjen. Især rettede han sit blik mod biskop J.P. Mynster, der – som han så det – udelukkende havde opnået verdslig fordel af sin kristendom. I tidsskriftet 'Øjeblikket' hudfletter og spotter han kompromisets usselhed. I 1854 bryder stormen løs, og i ét år tærsker han ubarmhertigt løs på den kirke, der åbenbart kun er interesseret i at give alle mennesker navn af 'at være kristne'. Hans ord er gennemtrængende og bryder sig vej helt ind i vor tid, hvor statskirken og de etablerede kirkesamfund synes at være parat til at opgive deres eget bekendelsesfundament for dermed at holde fast i befolkningmassen uden at bekymre sig om Ny Testamentes tale om den bibelske menighed.

Søren Kierkegaard skriver: "I Ny Testamente fremstiller verdens frelser, vor Herre Jesus Kristus sagen således: "Vejen, der føres til livet er smal. Porten snæver. Få er de, som finder den..."

Han fortsætter: "Nu derimod (blot for at blive i Danmark) er vi alle kristne. Vejen er så bred som vel mulig, den bredeste i Danmark, for det er jo den, vi alle går på. Desuden er denne vej på alle måder bekvem – og behagelig, og porten er så bred, som det overhovedet kan lade sig gøre, - ja, den kan faktisk ikke blive bredere, for alle skal jo 'en masse' kunne komme gennem den!"

”Ergo: Ny Testamente er ikke længere sandt,” erklærer Kierkegaard, idet han tilføjer: ”Og det i en sådan grad, at vejen nu er den bredeste og porten den videste – og vi er alle kristne!”

”Da det nu gælder om at få øje på, hvad der tjener til menneskeslægtens forherligelse, så bør man i den forbindelse vogte sig for at fremkomme med noget usandt. Intet ... jeg siger: Intet bør undgå ens opmærksomhed, som i denne henseende kunne tjene som bevis (eller bare antydningen af et bevis) på, at vi alle er kristne!”

Kierkegaard fortsætter: ”Jeg vover derfor at gå et skridt videre... uden dermed at tilkendegive nogen bestemt mening. Det tør jeg ikke i betragtning af, at jeg i den henseende mangler den fornødne viden. Jeg henstiller derfor til folk, der har forstand på den slags, altså fagets folk: Kunne det tænkes, at der hos husdyrene (altså de ædlere af slagsen): hesten, hunden, koen... kunne spores noget kristeligt? Det er ikke usandsynligt! Vi bør hele tiden betænke, at vi lever i en kristelig stat, i et kristeligt folk, hvor alt er kristeligt, og alle er kristne – og hvor man (hvordan man end vender og drejer det) ikke ser andet end kristne og kristendom.”

Søren Kierkegaard slutter: ”Det er ikke usandsynligt, at alt dette kunne have indflydelse på de ædlere husdyr, og derved igen på (hvad der fortsat forekommer det vigtigste for både dyrlæger og præster): Afkommet! (Jakobs list er jo ikke ukendt. For at få spraglede lam, lagde han spraglede kæppe i vandkarrene, så at moderfårene ikke så andet end det spraglede og derfor kun fødte spraglede lam). Altså: Det er ikke usandsynligt (at kristendommen kunne have indflydelse på de ædlere husdyr). Men jeg drister mig ikke til i denne sag at have nogen bestemt mening; jeg er jo ikke fagmand. Imidlertid vil jeg foreslå sammensat en komite af dyrlæger og præster for nærmere at undersøge, om alt dette ikke ender med, at selv husdyrene i al kristenhed bringer et kristeligt afkom til verden?”

Ja, jeg svimler ved tanken! Men den dag, det sker – i stor målestok og til ære for menneskeslægten – da vil Ny Testamente ikke længere være sandhed...”

ØJEBLIKKET – DE SLYNGER AF PRÆSTER

(Nr.1 – kap. 4)

”Det øjeblik vil med sikkerhed komme, da en konge pludselig rejser sig fra sit sæde og udbryder: Nu ser jeg det: De slynger af præster har fået mig bevæget til – hvad jeg mindst af alt fortjener – at gøre mig latterlig!” (Søren Kierkegaard, Øjeblikket nr.2, 4. juni 1855)

Hvis sagen om homovielser i kirken får lov til at forløbe som lovgiverne ønsker, så oprinder snart den dag, hvor kirkeministeren skal møde landets dronning. Et dokument, der indeholder ordlyden af vielsesritualet for homoseksuelle og lesbiske, vil da blive lagt foran dronningen, og ministeren vil pege på det sted, hvor dronningen skal skrive under og sige: ”Deres Majestæt skal skrive under her...”

Det vil ikke nytte noget, hvis dronningen siger til ministeren, at hun har en anden trosopfattelse af denne sag, men hvis hun erklærer, at hun finder dette dokument om ritualer for homoseksuelle som ’værende i strid med den grundlæggende evangelisk-lutherske bekendelse’ forholder sagen sig anderledes. Dronningen er den eneste person i riget, som ifølge grundloven ikke har ret til at have nogen personlig trosoverbevisning. Hun skal ifølge § 6 ’høre til den evangelisk-lutherske kirke’ – og hun kan ikke et øjeblik driste sig til med en grundlovsstridig underskrift at autorisere et ritual, som er imod kirkens bekendelse.

Dronningen ved, at vielsesritualet står omtalt i sådanne officielle dokumenter siden 1685, samt at hendes kongelige oldefar d. 22. marts 1897 af hendes kongelige bedstefar d. 18. juli 1912 skrev under – ja, selv skrev hun under på et nyt vielsesritual d. 12. juni 1992.

Men dette her synes at være noget andet! Majestættens blik glider

ned over 'vielsesritualet for indgåelse af partnerskab'.

"Det hedder altså ikke mere ægteskab?" Dronningen henvender sig til ministeren.

"Nej, Deres Majestæt. I dette tilfælde, hvor det er to mænd eller to kvinder, som vies til hinanden, hedder det 'partnerskab'."

"Jaså. I det tilfælde hedder det 'partnerskab'?"

"Ja, Deres Majestæt. Så hedder det 'partnerskab'."

Dronningen læser videre. "Ordene 'hustru' og 'ægtemand' er udgået," konstaterer dronningen. Hun ser på ministeren. "Nu hedder det 'livsfælle'?"

"Ja, Deres Majestæt. Nu hedder det 'livsfælle'."

"Jaså, vi skal altså skrive under på, at de to mænd og de to kvinder skal leve sammen som 'livsfæller'?"

"Ja, Deres Majestæt. Som 'livsfæller'."

"Et nyt ord?"

"Ja, Deres Majestæt. Et helt nyt ord. Aldrig brugt før..."

Dronningen læner sig tilbage. Hendes finger hviler på dokumentets tekst. "Og de to mænd skal love hinanden, at de vil leve i dette forhold 'til døden skiller dem ad'?"

"Ja, Deres Majestæt. Det skal de love hinanden."!

"For Guds Åsyn?"

"Ja, Deres Majestæt, for Guds Åsyn."

”Og hvis den ene af dem kommer på andre tanker – og ikke vil vente på dødens adskillelse, så bryder vedkommende dette løfte?”

”Ja, Deres Majestæt. Så bryder vedkommende dette løfte.”

Dronningen læser videre. ”Vi ser her, at præsten skal forkynde de to at være ’registrerede partnere’ både for Gud og mennesker.”

”Ja, Deres Majestæt.”

”Han skal altså forkynde, at ’de er registrerede partnere for Gud?’”

”Ja, Deres Majestæt. ’For Gud!’”

”Jaså, og så skal de bede Fadervor sammen?”

”Ja, Deres Majestæt.”

”Hele Fadervor?”

”Ja, Deres Majestæt.”

”Også den sætning, som siger: ”Led os ikke i fristelse men fri os fra det onde?”

”Ja, også den sætning, Deres Majestæt.

*

Søren Kierkegaard har i sine ’Øjebliksskrifter’ ikke blide ord til overs for den kendsgerning, at ministeren skal bringe majestæten ind i dette foretagende.

”Således lærer kristendommen,” skriver han, ”du skal frygte Gud og ære kongen.” Kierkegaard fortsætter: ”En kristen bør derfor om muligt være Hans Majestæts bedste undersåt...”

(Søren Kierkegaard kendte ikke til begrebet ’dronning’ som majestæt; han omtaler derfor altid monarken som ’kongen’. Hvis han havde levet i dag, havde han sagt ’dronningen’.)

”Kristeligt set,” forklarer han, ”er kongen ikke den afgørende instans. Han kan nemlig ikke – og skal heller ikke være den øverste instans i forhold til et rige, der for ingen pris vil være af denne verden... ja, på liv og død ikke vil være af denne verden...”

”Troskab mod eden på Ny Testamente,” skriver han videre, ”kunne derfor være en god hjælp til at afværge, hvad man – hvis man elsker kongen – absolut må afværge... og det er at bringe Hans kongelige Majestæt i en forkert belysning.

Om dette forhold fortsætter Kierkegaard med voksende indignation og vrede:

”I sin ophøjede, guddommelige, dybere forståelse har kristendommen altid omgivet kongens tilstedeværelse med tilbørlig alvor. Det er kun den afskyelige ’legen kristendom’, der – i sit forræderi mod Ny Testamente – også er skyld i det højforræderi mod majestæten, at man vil bruge hans kongelige værdighed i en forvirrende belysning.”

Kierkegaard slutter, og han kan ikke længere skjule sin heftige modvilje mod det system, der misbruger kongens person.

”Det øjeblik vil med sikkerhed komme,” erklærer han, ”da en konge pludselig rejser sig fra sit sæde og udbryder: ”Nu ser jeg det: De slynger af præster har fået mig bevæget til – hvad jeg mindst af alle fortjener – at gøre mig latterlig! Ved vor kongelige

ære (og hvis nogen ved, hvad kongelig majestæt betyder, så ved jeg det, for jeg har magt til at bortsænke guld og gods, rang og hæder). – Men hvad er nu kristendom? Kristendom er netop en forsagelse af alt sådant. Hvordan i al verden er jeg kommet ind i alt dette med titler, stjerner og hæderstegn? Kristendom skyer jo alt sådant som pesten. Jeg er jo latterlig! Og hvem er skyld deri andre end disse slynger af præster, der har fået gjort kristendom til præcis det modsatte af, hvad det er i Ny Testamente?”

MAJESTÆTENS UNDERSKRIFT

Hvis dronningen i den debat, der hurtigt kan opstå omkring den kendsgerning, at majestæten anmodes om at underskrive et dokument, som synes at være grundlovsstridigt, selv fordyber sig i kirkens bekendelsesskrifter, kunne hun blive ubehageligt overrasket...

Her kan hun nemlig læse, at reformatorerne i Apol. 23:28 erklærer, at 'de troendes ægteskab er rent ved Guds ord'. Hvis majestæten (i forbindelse med autorisationen af vielsesritualet for de homoseksuelle) 'slår efter' i bekendelsesskriftets oprindelige tyske tekst, læser hun disse ord: "Denn sie (die Ehe) ist ja geheiligt durch Gottes Wort" ('ægteskabet helliges ved Guds Ord').

Kirkens bekendelsesskrift betoner altså, at Guds Ord (Bibelen) forbliver selve grundlaget for majestæstens personlige ansvar i kirken. Det er altså Skriften alene, som bør være dronningens eneste rettesnor for, hvad hun kan skrive under på, når det drejer sig om en hvilken som helst kirkelige handling. Hvis dronningen (med hensyn til det ny vielsesritual) handler mod Skriften, strider hun mod kirkens bekendelse, og hvis hun handler mod kirkens bekendelse strider hun mod grundloven, og hvis hun handler mod grundlove, vil hun kunne beskyldes for at være en 'grundlovsstridig monark'.

I det forhåndenværende tilfælde, hvor det drejer sig om et vielsesritual for de homoseksuelle, er majestæten bundet til, at 'ægteskabet skal være rent ved Guds Ord'. Med andre ord: "Det homoseksuelle samliv skal være af en sådan art, at det kan 'helliges ved Guds Ord'." Hvis ikke Skriften samstemmer med denne livsform – ja, måske oven i købet erklærer den for at være syndig – kan et sådan samliv ikke helliges ved noget ritual, og da er monarkens godkendelse ikke blot tom og intetsigende – men grundlovsstridig!"

Som dronningen i sin ansvarsbevidsthed som nationens eneste 'tvungne' medlem af den evangelisk-lutherske kirke (og som den eneste person i riget, der ifølge grundloven ikke tilstedes trosfrihed) læser videre i Bekendelsesskrifterne for ikke at komme til at handle i strid mod det, som loven, folket, regeringen og kirken forventer af Danmark Riges monark, kommer hun også til den tekst, hvori det hedder: "Ægteskabet er indsat af Gud og bekræftet af Hans Ord, sådan som Skrifterne rigeligt bevidner" (339.18-19). Hvis dronningen i sin ængstelse slår denne danske oversættelse efter i den tyske tekst: "Denn von Gott ist sie (die Ehe) eingesetzt durch Gottes Wort ist sie (die Ehe) bestätigt, wie da die Schrift reichlich zeugt."

Da dronningen ikke for alt i verden ønsker at komme i den pinlige situation, at hun ved ministerens påtrængenhed forledes til at overtræde den grundlovsparagraf, som forpligter hende til, at tilhøre den evangelisk-lutherske kirke' (og som af samme grund forpligter majestæten til i lovgivnings øjemed med henblik på kirken, at handle ud fra kirkens bekendelsesskrifter) tilkalder hun fortrolige og pålidelige rådgivere.

Dronningen vil da spørge rådgiverne: "Kan majestæten med sit grundlovsforpligtende tilhørsforhold til den evangelisk-lutherske kirke autorisere et vielsesritual, der – så vidt det kan iagttages

– strider mod selve grundlaget for den bekendelse, som majestæten ved lov er forpligtet til at tilhøre?”

Rådgiverne vil da svare: ”Bekendelsesskrifterne henviser til de bibelske skrifter, som de i denne sag støtter sig til, idet det hedder: ’Ægteskabet er indsat af Gud, sådan som Skrifterne rigeligt bevidner.’”

Dronningen: ”Hvad er det for bibelske skrifter?”

Rådgiverne: ”Det er tre afsnit fra Ny Testamente.”

Dronningen: ”Godt! Lad os høre disse tre skriftafsnit, som er denne bekendelses grundlag.”

Rådgiverne fremtager Bibelen og læser for dronningen de tre afsnit, som er den evangelisk-lutherske kirkes begrundelse for at betragte ægteskabet ’som indsat af Gud’. Hvis disse tre skriftafsnit kan forsvare, at dronningen som evangelisk-luthersk forpligtet monark kan autorisere det nye vielsesritual for homoseksuelle, kan majestæten med sindsro sætte sit navn under på de fremlagte dokumenter – men hvis de tre skriftafsnit fra Ny Testamente ikke kan forsvare en sådan underskrift, da bringes dronningens person i fare for at overtræde Danmarks Riges grundlov.

DE TRE AFSNIT FRA NY TESTAMENTE

Jesus siger: ”Har I ikke læst, at Skaberens fra begyndelsen skabte dem som mand og kvinde, og sagde: Derfor skal en mand forlade sin far og mor og holde sig til sin hustru, og de to skal blive ét kød? Så er de da ikke længere to, men ét kød. Derfor: Hvad Gud har sammenføjjet, må et menneske ikke adskille” (Matt. 19:4-6).

Dronningen: ”Hvad skal jeg især bemærke ved dette skriftafsnit?”

Rådgiverne: ”For det første skriftafsnittets autoritet. Jesus siger: Har I ikke læst? Han fører altså sine begrundelser tilbage til Skrifterne... sådan som vi også gør i dette tilfælde...”

Dronningen: ”... og videre...”

”Dernæst siger Skriften, at ’en mand skal forlade sin far og mor og holde sig til sin hustru (v.5). Jesus erklærer, at dette mand-kvinde forhold har været sådan fra Skabelsen. Luther kalder det et ’skabelsesmandat’.

Dronningen: ”... og videre...”

Rådgiverne: ”Det er om manden og kvinden og i forbindelse med skabelsen af disse to, at det hedder: De to (altså manden og kvinden) skal blive ét kød. Det er altså om disse to og deres ’samliv’ (manden og kvinden) at det står skrevet: Hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille...” (v.6).

*

Rådgiverne fortsætter: ”Det næste afsnit, som i Bekendelsesskriften er nævnt som bevis for, at ægteskabet er indsat af Gud, kan hentes fra Paulus’ første brev til Korinterne. Herfra læser vi fra det 7. kapitel: Thi den vantro mand er helliget ved sin hustru, og den vantro hustru er helliget ved broderen; ellers var deres børn jo urene” (v.14).

Dronningen: ”Harmoniserer dette udsagn med det nye vielsesritual?”

Rådgiverne: ”Det bliver vanskeligt på grund af andre steder i Skriften, som erklærer homoseksualitet for synd, at erklære, at den ene homoseksuelle mand ’er helliget ved den anden, eller at den ene lesbiske kvinde ’er helliget’ ved den anden. At henvise til ’deres børn’ kan grundet omstændighederne slet ikke komme på tale.

*

Rådgiverne slutter: ”Det tredje afsnit, som Bekendelsesskrifterne henviser til m.h.t. ’ægteskabets hellighed og ærbarhed’ lyder således:

”Thi Adam blev skabt først, derefter Eva; og det var ikke Adam, som blev bedraget og faldt i overtrædelse. Men hun skal frelses under opfyldelsen af sit moderkald – hvis de da holder fast ved tro og kærlighed og hellighed med ærbarhed” (1. Tim. 2:13-15).

Dronningen: ”Giver dette skriftafsnit, som er knyttet til den evangelisk-lutherske bekendelse, mandat til at autorisere et vielsesritual for homoseksuelle?”

Rådgiverne: ”Deres Majestæt bør eftertænke, at Skriften her tydeligt taler om ’at blive bedraget’ og ’at falde i overtrædelse’. Dernæst understreger apostelen ét af skabelsesprincipperne, der synes at være knyttet til Guds særlige frelsesplan med kvinden. Dette princip taler om ’opfyldelsen af moderkald’, - hvilket kun har kunstige muligheder i det golde, homoseksuelle parforhold. Mange taler i dag om kærligheden som den eneste betingelse for ægteskabet. Den evangelisk-lutherske bekendelse henviser til tre andre elementer, som ifølge Skriften alle synes umuliggjorte i det homoseksuelle samliv: Tro (på hele Guds Ord) ... hellighed og ærbarhed (v.15). Dronningen betragter alvorligt sine rådgivere. Ingen ved, hvad hun tænker. Majestæten er ifølge grundloven sat som kirkens øverste protektor. Hun skal med sin person og høje værdighed ’protegere’ (beskytte) kirken og skal med krone og trone værge

kirken mod alt, hvad der er i modstrid med den evangelisk-lutherske bekendelse og lære. Kanhænde, at hun har læst Søren Kierkegaards omtale af 'kongen som kirkens protektor'. Han skriver, idet han sætter sig i dronningens sted: "Hvem er skyld i, at jeg, majestæten, nu er bragt i denne situation? Hvem andre end disse slyngler af præster, der har gjort kristendommen til lige det modsatte af, hvad den er i Ny Testamente? De har fået mig bildt ind, at jeg kunne protegere (beskytte) kristendommen. Jeg dåre! Hvad er det, jeg i virkeligheden beskytter? Sandelig ikke kristendommen, for den er i al sin ringhed fornemmere end jeg. Nej, jeg beskytter nogle slyngler, der mindst af alt har gjort sig fortjent til min beskyttelse..."

En af de vigtigste sætninger, der dukker op på side 40 i 'den sorte september rapport', som kirkeministeren offentliggjorde i forbindelse med de danske bispers forslag om indførelse af kirkelige homovielser, er denne (forklarer Johny Noer): 'Folketingets adgang til at vedtage en lov om homo-ritualet er begrænset af Grundloven, der erklærer at politikerne ikke kan lovgive i strid med den grundlæggende evangelisk-lutherske bekendelse' (juf. § 4).

I tre skrifter, der i hurtig rækkefølge udsendes til alle landets præster og menighedsråd lægger Johny Noer op til, at (som han skriver) 'alle kristne alle vegne bør modsætte sig homoteologernes overgreb'. I Bogen: 'Folkekirken og vielse af homoseksuelle' (sept. 2010) forklarer han, at 'denne sag er den største lærestrid siden reformationen' – og han lader Søren Kierkegaard forudsige, at 'det 'øjeblik med sikkerhed vil komme, da en konge pludselig rejser sig fra sit sæde og udbryder: "Nu ser jeg det: De slyngler af præster har fået mig bevæget til – hvad jeg mindst af alt fortjener: 'at gøre mig latterlig!" (Øjeblikket 4. juni 1855)

Johny Noer rejste for mere end 30 år siden med en traktordreven konvoj af gamle sigøjnervogne fra Danmark med retning mod Israel. Her har han beplantet en oase i Zins ørken, som er en del af Sodoma, der ifølge Bibelen blev dømt til undergang på grund af homoseksuel synd.

